

ONDER MIJN HUID

(Opgedragen aan Selma, voor haar reis terug naar Huis
Bulalacao, 11 maart 2016)

Ik zie je wel, mijn Lief, mijn Leven
Je duikt steeds vaker op in mij
door al mijn passies, al mijn streven
de spinsels van mijn grijze brei

En waar ik ook mijn blik mag wenden
je kijkt voortdurend met mij mee
in vrolijkheid en in ellende
en zegt dan zachtjes: “Eén, niet twee!”

Je fascineert me met het liedje
dat elke vogel 's morgens fluit
een medicijn voor elk verdrietje
een troostend, wonderschoon geluid

Je kijkt ondeugend door de ogen
van wéér een vriend die mij omarmt
Dan spring je in een opgetogen
hondje dat mijn hart verwarmt

Je bent de bloem die met haar geuren
steeds onverwachts mijn geest verrukt

Maar ook het kind dat om haar kleuren
spontaan die bloem ter plekke plukt

Als Muze kun je me verleiden,
tot schrijven, schilderen en zang
Als Wijze kun je me bevrijden
van oordeel en prestatiedrang

Ik kom je tegen in de handen
waarmee je zacht mijn lichaam streelt
Of op een strand in verre landen
wanneer je met de branding speelt

Ik zie je in de vrome Christen
die tot je bidt in Jezus' naam
Maar net zo goed in terroristen
die sterven gaan voor de Islam

Je bent het wonder van het wezen
Het oer-mysterie van het zijn
Ik wil je lippen leren lezen
die fluisteren van lust en pijn

en van de oorsprong van de dingen
de tweedeling van goed en kwaad
Ik wil je hymne leren zingen
Van hongersnood en overdaad

En als je me met al je charme
hebt ingewijd in het bestaan
dan wil ik in jouw zoete armen
Mijn lijf loslaten en vergaan

Yoyo